

PROLOOG

Kaks ükssarvikut liikusid kuuvalguseta ööl üle lahingujälgedega tasan-diku.

Esimene neist kappas maskiga ratsuri sunnil üle Kõnnumaa. Teine ükssarvik kõndis samas taktis, kui lõi tema ratsuri roiskuv süda. See lõi aeglaselt, ühtlaselt, kaosega harjunud südame rütmis.

Maskiga ratsur jõudis kohtumispaika esimesena ja lõputus pimedu-ses olid ta silmade leegid ainuke valgus. Ta jälgis Põimija lähenemist, tümps tümps tagusid Põimija ükssarviku kõdunevad kabjad tolmu nagu matusetrummi.

Ratsuri silmis vilkus hirm, kui Põimija surematu olend ta ümber tiiru tegi. Mees oli Põimijat alati kartnud. Ja see pani ta end elusana tundma.

Põimija tajus, et ta mõjub mehele hirmutavalt. Teda kardeti alati. Ja see tegi ta tundetuks.

„On aeg alustada.”

Põimija häääl polnud päris inimese oma, ta sõnad mädanesid sama-moodi nagu ta ükssarviku tiivad.

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

Põlevate silmadega spioon langetas pea ja ratsutas tagasi Fourpointi poole.

Põimija vaatas talle järele, tuule lämbuv hingus sikutas ta musta loori. Ta ei mõelnud üleelatud kaotusest ega pojast, kes ta reetis. Ta mõtles vaid tulevikust.

Sest kui ta seekord mängu võita ei suutnud – edasi mängib ta teisiti.

KENNA

KOPUTUS UKSELE

Kenna Smith istus suvise pööripäeva eelsel õhtul rannal ja vaatas, kuidas päike merre vajub. Kui Margate'i tuled ta selja taga särama löid, võttis ta taskust Skandari kirja, vaatas pikalt ümbrikku ning pani selle jälle avamata tagasi. See kiri oli juba kolm päeva tema käes olnud. Ta tahtis seda lugeda. Tõesti tahtis. Ta igatses venda nii väga taga, et mõnikord poolunes rääkis temaga sosinal pimeduses. Midagi tobedat. Midagi hirmutavat. Midagi salajast. Ja siis tuli talle alati meelde, et venna voodi on tühi. See oli juba peaaegu terve aasta tühi olnud. Nüüd magas vend Saarel puu otsa ehitatud majas ning õppis päevasel ajal oma isikliku üksisarvikuga elemendimaagiat.

See värk oligi kirjadega. Need hõõrusid Kennale nina alla, et tema ei saa endale kunagi üksisarvikut. Kaks aastat tagasi kukkus ta läbi koorumise eksamil, mis otsustas selle, kas talle on määratud ratsuriks saada. Seega ei saanud tema kunagi üksisarvikuga sidet luua ning tema ei saanud kunagi Saarele elama minna. Ja pärast seda, kui Kenna paar nädalat tagasi Skandaril külas käis

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

ja tema üksarviku, Pahareti Õnnega tutvus, oli tal veel palju raskem venna kirju lugeda.

Ta ei suutnud lõpetada mõtlemist sellele, kuidas Skandar ja Paharet teineteise liikumist peegeldasid, nagu oleks neil kahe peale üks hing. Sellele, kuidas musta üksarviku kaelalihased liikusid, kuidas ta tiibadelt pudenes sädemeid nagu tähetolmu. Meeletule armastusele Skandari silmis, kui ta Paharetti vaatas. Sidemele, mis oli sügavam kui õe ja venna oma. Sidemele, mis suutis luua maagiat.

Kenna pühkis liiva jalgadelt ja pani koolikingad uuesti jalga. Ta sõbrad olid ennist siin olnud – need uued, kes üksarvikutest ei hoolinud. Kui ta Skandari Proovilepanekut vaatamast tagasi jõudis, sai tal nii kõrini kõigi küsimustest Saare kohta, et ta teatas lihtsalt mürgiselt, et Saar on vaid Mandri hullem versioon ja üksarvikud on ainult koledate tiibadega hirmsad hobused. Enamikule inimestest ei meeldinud seda kuulda, kuid üksarvikuvastaste seltskond kohtles teda nüüd nagu oma kuningannat.

Nad kogunesid lõunavahetunnil tihedalt ümber Kenna ja naersid, kui Kenna jutustas neile, kuidas ratsureid sunnitakse seljas kandma vanu rābaldunud tuulepluuse ning elama puu otsas. Ja Kenna oli neil hetkedel tundnud endas võbelemas lootust, et äkki ta kuulubki ikkagi siia, suurele maale. Et ta suudab sellega hakkama saada. Ta isegi keeldus koos isaga selleaastast Kaose Karikat vaatamast. Ta teeskles, et ei märka isa haavunud nägu, kui jättis ta üksinda teleri ette maailmakuulsat üksarvikute võiduajamist vaatama. Kenna oli keelanud endal mõelda, kui pettunud ema temas oleks, ja läinud hoopis oma uute sõpradega inimtühja kesklinna hulkuma.

Tol päeval ei näinudki Kenna, kuidas Nina Kazama sai ajaloos esimese Kaose Karika võitnud mandrielanikuna Kaose

KOPUTUS UKSELE

Kommodooriks. Ta käitus, nagu ei läheks see talle üldse korda, ehkki pärast lukustas ta end oma tuppa ja vaatas sadu videoklippe, kuidas Nina ja ta üksisarvik Vägueksitus võidukaare alt läbi lähevad. Ja ta mõistis, et ei kuulu tegelikult oma uute sõprade hulka. Et ta vaid teeskleb.

Kenna toksis koju jõudes Loojangutorni välisukse koodi sisse ja mõtles puude otsa ehitatud majadele, mida ta oli Saarel vilksamisi näinud. Ta ei suutnud alla suruda soovi elada koos Skandari ja ta sõpradega Kotkapesas ning et all tallis oleks tema isiklik Pahareti Õnne moodi üksisarvik. Tõtt-öelda soovis Kenna veel kaks aastat hiljem endiselt üle kõige maailmas üksisarvikut.

„Kenna?”

„Tere, isa,” hõikas tüdruk, astudes korterisse number 207.

Isa oli end juba bensiinjaama öövahetusse minekuks riidesse pannud. Kenna tundis kergendust, sest mõnel päeval pidi ta isale peale käima, et too tööle läheks, aga mõnel päeval polnud vaja teda sundida. Täna oli kergem päev, selline, millest Kenna Skandari kirjutas, mitte raskem, mille kohta ta sõnagi ei maininud.

Nad pugesid esikus nagu tuttavat tantsu tantsides teineteisest mööda. Kenna riputas jope isa kukla taha nagisse, isa aga toppis oma võtmed särgi rinnataskusse.

„Kas sa postkasti vaatasid?” küsis isa.

Tegelikult küsis ta, kas Skandarilt on kiri tulnud.

„Jah, vaatasin. Polnud midagi,” valetas Kenna.

„Nojah. Ma arvan, et küllap varsti tuleb.” Isa suudles tüdrukut pealaele. „Head ööd, kullake. Hommikul näeme.”

Skandari kiri otsekui põles Kenna taskus, kui tüdruk oma tuppa pages. Kenna teadis, et peaks kirja isaga jagama, kuid ta ei suutnud end seda tegema sundida – täna õhtul küll mitte. Oli õhtu enne suvist pööripäeva. Üle kogu maa olid kolmeteist-

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

kümneaastased lapsed täna koorumise eksamit teinud ja kõik lootsid keskööl kuulda uksel viit koputust, mis kutsuvad neid ükssarvikuratsuriks saama. Kenna oli kindel, et kui ta isale kirja mainiks, ei tahaks isa muud kui ainult rääkida, kuidas Skandar eelmisel aastal samal ajal Saarele kutsuti.

Ega isa tegelikult tahtnudki muust rääkida kui Skandarist ja Pahareti Õnnest. See tekitas Kennas tunde, nagu poleks kõik, mida tema tegi – suurepärase tulemus matemaatika kontrolltöös, uus sõber, enda õhtul magama nutmine – üldse kõneväärt. Seda pidi ta küll tunnistama, et talle meeldis väga isa õnnelikuna näha – Kenna polnud enamiku lapsepõlvest isa õieti naeratamaski näinud. Nõnda siis oli Kenna lõksus omaenda ja isa tunnete vahel.

Kuid ta varjas isa eest muudki kui seda, et on õnnetu. Kenna oli veendunud, et Skandari ebatavalise Saarele reisimise taga on midagi enamat, kui vend oli rääkinud. Ta oli läbi uurinud viimase kui ühe veebilehe, foorumi ja raamatukoguraamatu, otsides tõestust väitele, et mõned lapsed on nii andekad, et ei peagi koorumise eksamit tegema.

Ta ei leidnud mitte midagi. Viimane kui üks laps, kes enne suvist pööripäeva kolmeteistkümneseks sai, pidi koorumise eksami tegema. Lepingus oli nii kirjas. See oli seadus. Ehkki Skandari kohta polnud see ilmselt käinud. Kenna häbenes halbu mõtteid, mis ta peas pesitsesid. Sellest, et tema oli kogu aeg olnud tugevam, kiirem ja targem. Tema oli aidanud Skandari üles kasvata – kui vend oleks tõesti erakordne, siis oleks Kenna sellest teadnud. Ja ta ei olnud erakordne, ehkki Kenna armastas teda väga. Skandar vajas pidevalt oma õde. Ja see sai tähendada vaid seda, et Skandar varjab midagi.

Aeg oli juba hiline. Kenna küünitaski alt välja ning aetas Skandari kirja hoolikalt öökapile. Ta loeb selle homme läbi.

KOPUTUS UKSELE

Võib-olla. Ta vahtis lakke ja soovis, et ei ootaks keskööd. Sellest tuleb kolmas kesköö, mil ta jääb ilma koputusest uksele ja kutsest Saarele. Ta püüdis mitte kujutleda oma ükssarvikut, nagu ta oli oma elu kõikidel suvistel pööripäevadel teinud – tema värvi, ta tiibu, ta seotust elemendiga.

Kopp. Kopp.

Kenna kargas voodis istuli. Kas isa unustas võtmed maha? Kuid ei, ta ju nägi, kuidas isa need taskusse poetas.

Kopp. Kopp.

Kenna ei näinud und. Ta oli päris kindlasti ärkvel.

Kenna hiilis kikivarvul välisukse juurde ja jäi seal kõhklema. Kui veel koputatakse, siis teeb ta ukse lahti. Kui ei, siis käitub ta mõistlikult. Ta läheb voodisse tagasi.

KOPP.

Südame põksudes tõmbas Kenna korteri number 207 välisukse valla ja leidis end seismas silmitsi üleni musta riidetatud kahvatu mehega. Mehe rohelised silmad vilksasid tüdrukust vasakule ja paremale vaadata ning jäid siis tüdruku näole heidutavalt pidama. Koridorivalguses paistsid mehe põsesarnad ähvardavalt teravad ja ta keelel oli kummaline hõbedane läige, kui ta rääkimiseks suu avas.

„Dorian Manning.” Mees sirutas kuivetu käe välja. Kenna ei võtnud seda vastu.

„Ma olen Haudekambri president ja Hõberingi juht.” Mees kõhatas tähtsalt hääle puhtaks ja kirtsutas nina, nagu ootaks tüdrukult mingit vastust – aga see jättis temast rentsliroti mulje.

„Hea küll...” Haudekambri mainimise peale hakkas Kenna süda meeletult taguma, kuid ta suutis siiski pruuni juuksesalku kõrva taha toppides oma hääle tavalisena hoida. „Ja mida te siin teete?”

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

„Ma tulin sulle tehingut pakkuma,“ teatas mees tähtsalt.

Kenna hakkas ust kinni lükkama. See mees oli ilmselgelt mingi üksarvikuveidrik. See oli lihtsalt kokkusattumus, et ta koputas uksele suvise pööripäeva esimestel minutitel. Pettumus ladestus Kenna kõikide eelmiste pettumuste otsa ning tarretas ta südame veel veidi kõvemaks.

Kuid uks ei sulgunud. Dorian Manning oli läikiva musta saapanina ukse vahele torganud.

„Kas sind tõesti ei huvita sulle määratud üksarviku üles leidmine, Kenna Smith?“

ESIMENE PEATÜKK

VERINE PIKNIK

Skandar Smith jälgis, kuidas ta must üksisarvik Pahareti Önn Soma hambaid verest puhtaks limpsib. Pikniku pidamiseks oli ilus päev. Augustitaevas oli sinisem kui veemaagia ja päikese soojus hoidis sügisjahedust kindlakäeliselt tagasi.

„Kuhu kõik võileivad said?“ küsis Mitchell Henderson, pruuni raamiga prillid ninaotsale vajunud. Ta otsis punutud korvi põlvili maas niheldes metoodiliselt läbi.

„Ilmselgelt ma panin need nahka,“ vastas Bobby Bruna, vaevumata silmigi avama.

„Need olid kõigile mõeldud!“ karjus Mitchell. „Ma jagasin need spetsiaalselt meie vahel võrdselt ära...“

Bobby ajas end küünarnukile. „Mina arvasin, et see on piknik. Kas võileibade söömine pole täpselt see asi, mida piknikul tehakse?“

„Ole lahke, Mitchell.“ Flo Shekoni ronis kápuli nende istumisaluseks oleva üksisarvikuteki teise serva. „Sa võid saada ühe minu omadest – ma võtsin need juba kotist välja.“ Tülitsemine oli asi,

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

mida Flo kõige vähem sallis, nii et see polnud üldse üllatav, et ta oli nõus võileiva rahu vastu vahetama.

„Kas Bobby tegi selle?“ Mitchell näksis kahtlustavalt Flo antud kolmnurkse võileiva serva.

Flo pahvatas naerma. „Ma ei tea, aga tagasi ma seda küll enam ei võta! Anna see Punasele, kui sa ise ei taha.“

Skandar lamas Pahareti külje vastas ja üksarviku kokkuvolditud tiiva suline ots kõditas ta kaela. See oli Skandari kõige lõõgastunum hetk pärast seda, kui ta rohkem kui aasta eest Saarele saabus. Ja ta oli õnnelik – kuidas oleks ta saanud mitte õnnelik olla? Skandar oli lõpuks ometi kusagil omainimene. Tal oli side üksarvikuga. Tal olid *sõbrad* Bobby, Flo ja Mitchell, kes tahtsid koos temaga piknikul käia. Nemad neljakesi moodustasid ametlikult neliku, mis tähendas, et nad elasid Kotkapesa nime all tuntud ratsurite treenimise koolis ühes ja samas puu otsa ehitatud majas. Esimese, tibudena veedetud õppeaasta olid nad kõik suutnud Proovilepanekust läbi saades lõpetada ning olid valmis alustama treeninguid titesulgedena.

Skandari süda hakkas Proovilepaneku päeva meenutades kiiremini lööma ning Paharet mägises teda rahustada püüdes kurguhäälsest. Vaevu võistluse lõpetada suutnud, olid Skandar ja ta sõbrad pidanud kohe silmitsi seisma surmaohtliku vaenlase Põimijaga ja temaga võitlema, et takistada metsikute üksarvikute väel Mandrile tungimist.

Sestpeale oli Skandar püüdnud hoiduda mõtlemast Põimijale ja ka jubedale avastusele, et Põimija on tema *ema*. Ta püüdis mitte näha vaimusilmas, kuidas Põimija oma metsikul mädaneval üksarvikul tema ja Pahareti poole ratsutab. Ta püüdis ka mitte mõelda sellele, et ta polnud oma vanemale õele Kennale rääkinud, et nende ema on elus. Ta kobas taskus, et kontrollida, kas õe

VERINE PIKNIK

otse enne suvist pööripäeva saadetud kiri on alles. Ta ei võtnud seda välja, lihtsalt libistas pöidlaga üle serva, just nagu tooks see liigutus õe talle lähemale ja parandaks ta enesetunnet selle osas, mida ta õe eest varjas.

„Kas sa usud, et paari nädala pärast algab juba treening?“ küsis Flo närviliselt, jälgides, kuidas tema üksisarvik Hõbetera neist mõne sammu kaugusel jõest joob.

„Mina tahan, et võiksite juba homme pihta hakata,“ teatas Bobby. Ta mutatsioonisuled lipendasid käsivartel elevusest.

„Sa lihtsalt tahad hakata inimesi elemendirelvadega materdama,“ torises Mitchell.

Bobby näole ilmus lai ähvardav naeratus. „Muidugi tahan. See on ju turniir! Nagu mandrielanikud ütlevad – mul tuleb rohkem lusti kui kirbul lõbustuspargis.“

Skandar itsitas Bobby väljamõeldud kõnekäänu peale. Bobby pilgutab talle silma.

„Ma jääsin parema meelega siia.“ Mitchell heitis selili ja sulges silmad. „See on lihtsam.“

Sellega oli Skandar iga kell päri. Saarele jõudes oli Skandar uskunud, et olemas on vaid neli elementi: tuli, vesi, maa ja õhk. Kuid pärast Pahareti koorumist selgus, et nemad on seotud ebaseadusliku viienda elemendiga – vaimuelemendiga – täpselt nagu ka Põimija. Oma kaaslaste abiga oli Skandaril õnnestunud suuremal osal esimesest õppeaastast veevalitsejat teeselda. Lõpuks tuli tõde siiski välja ja nüüd, mil kõik peale Kenna ja isa teadsid, et ta on seotud niinimetatud *surmaelemendiga*, sosistati ta selja taga igal rippisillal ja igal redelil. Oli oodata, et Kotkapesal kulub kõvasti aega, enne kui vaimuvalitsejat usaldama hakatakse.

„Me saame enne treeningute algust sadulad kätte,“ tuletas Flo meelde.

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

„Teie saate sadulad kätte,” ohkas Skandar. „Ma pole kindel, et mõni sadulsepp on nõus mind valima.”

„Seda sa räägid jah.” Flo kortsutas kulmu. „Aga Jamiet küll ei häirinud, et sa oled vaimuvalitseja. Kui sinu sepp sellega lepib, miks ei peaks sadulsepp leppima?”

„Jamie tunneb mind. See on hoopis midagi muud.”

„Ja ta on tore,” lisas Mitchell. „Ta ütles, et mul on lahedad juuksed.” Leegitsevad kiharad ta juustes löid heledamalt põlema, just nagu mutatsiooniga eputades.

„Kui me siin juba Sadulatseremooniast räägime.” Bobby oli sirgelt istuma tõusnud. „Ma kuulsin kõmu, et Shekoni Sadulad ei valigi igal aastal ratsurit. Nad on nii kuulsad, et pakuvad sadulaid vaid nendele ratsuritele, kes nende meelest kindlasti Kaose Karikale võistlema jõuavad.” Bobby pilk oli igatsusest häguseks muutunud. „Flo, sina oled *sõna otseses mõttes* Shekoni. Sa tead *päris kindlasti* selle kohta üht-teist?”

Flo raputas pead, nii et ta musta afrosoengu hõbe välkus päikese käes. „Isa ei räägi mulle midagi. Ta ütles, et nii ei oleks aus, ja minu meelest on tal õigus.”

„Aus, ebaaus. Sa oled ikka sihuke maavalitseja,” torises Bobby ja tõusis püsti, et Pistriku Raevu hallilt jalalt pori maha pühkida. Ükssarvik jälgis oma ratsurit ülalt alla, et viimane kui kübe saaks kindlasti eemaldatud. „Mis mõtet on sõbrustada sadulsepa tütrega, kui ta ühtegi saladust välja ei räägi?”

Ega Bobby ainus olnud, kes Flo'd sadulseppade asjus viimastel nädalatel küsimustega pommitas. Ja kuna Flo ei tahtnud kaasratsuritele pettumust valmistada, peitis ta end pigem majas, et neid vältida. Kuid Skandar ei suutnud titesulgedele uudishimutsemist pahaks panna. Hea sadulsepp oli ratsuri edu võti, nii et kõiki huvitas teadmine, kas Shekoni Sadulad on tseremoonial

VERINE PIKNIK

esindatud. Olu Shekoni oli Saare parim sadulsepp ja lisaks oli ta ka uue Kaose Kommodoori Nina Kazama sadulsepp. Skandari jaoks oli siiani uskumatu, et temataoline *mandrielanik* võitis Kaose Karika. Et Nina oli nüüd kommodoor – kogu Saare tähtsaim isik.

Paharet ajas end Skandarit mänglevalt tiivaga müksates püsti ning läks Pistriku, Punase ja Tera seltsi jõe äärde. Nad hakkasid mängima mängu, mille mõte paistis olevat *kes üksarvikutest tapab kõige rohkem kalu*. Skandar ei teadnud täpselt, kas üksarvikud üldse söövadki kalu, kuid Paharet ja Punane lõbutsesid neid teravate hammastega veest välja napsates kuninglikult. Paharetil õnnestus isegi üks oma musta sarve otsa torgata. Kuid natukese aja pärast jäätas Pistrik alatult teiste jõeosa elemendimaagiaga, nii et Punane ja Paharet pöörutasid oma lõualuud vastu kõva jääd ära. Tera norsatas nende lollitamist halvustades kõrgilt ning jälgis raevuka pilguga, kuidas kalad turvaliselt klaasja pinna all ringi ujuvad.

Skandaril oli hea meel, et nad olid piknikupaigaks valinud vee sektori. Kotkapesast oli sinna vähem kui pool tundi lendu, kuid maastik oli siin täiesti teistsugune. Tasandikul voolasid jõed ja harujõed nagu sinised veresooned, nende käänakute juures kasvas lopsakas rohi. Nad olid siia tulles lennanud üle jõekaldaid kroonivate kummargil pajude, mille otsa sektori elanikud olid oma majad ehitanud, ja näinud aeg-ajalt ka mõnda kaluripaati.

Mitchell oli neile näidanud sektori keskel asuvat kuulsat ujuturgu, kus Saare kõigist otstest pärit kaupmehed olid oma letid vee peale ehitanud – osa küllastajaid püüdis nende kaubavaliku uurimiseks puust vesiroosilehtedel seistes tasakaalu hoida, teised aga aerutasid juba ostudega allavoolu. Jõekäärude lähedal olid paisjärved, kus saareelanikud said puhtas vees ujuda ning janused loomad peatuda ja juua, kui just näljased üksarvikud neid seal nahka ei pannud. See sektor isegi lõhnas teistmoodi...

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

Skandar öögatas.

„Kas sa sõid mõne Bobby võileiva ära?“ küsis Mitchell kaas-tundlikult. „Ma ütlesin talle, et keegi ei taha võileiva vahele kor-raga moosi, juustu ja marmiiiti, aga tema ei kuula ju kunagi kedagi, rääkimata juba...“

„Kas sa tunnend seda lõhna?“ küsis Skandar ärevalt.

All vee ääres hakkasid üksarvikud valjusti kriiskama. Paharet taganes ärevalt musti tiibu plagistades üles kaldale. Pahareti hirm keerutas end sidemes Skandari omaga kokku. *Mitte siin, mõtles poiss. Kindlasti mitte siin.*

„Skar, mis viga on?“ Flo haaras tal käsivarrest.

Tekkis kerge tuulepuhang. Flo silmad läksid hirmust suureks ning Skandar teadis, et ta ei kujutanud ohtu ette. Ka tüdruk haistis seda – laguneva naha, mädanevate haavade ja surma roisulõhna. Selline hais käis kokku ainult ühe olendiga.

„Me peame siit jalga laskma. Kui hais on nii tugev, peab see lähedal olema!“ Skandar sörkis Pahareti poole, kavatsedes temaga minema lennata enne, kui oht kohale jõuab.

Jõekaldal seisva üksarviku kael oli higist märg. Ta kriiskas silmi mustast punaseks ja tagasi välgutades millegi peale, mis asus vees. Ka Skandar vaatas alla. Teised tulid tema kõrvale.

Veri kohises Skandari kõrvus. Ta kuulis nagu läbi udu Flo kiljatust, Mitchelli vandumist ja Bobby ahhetust.

Vees oli metsik üksarvik.

Ja see oli surnud.

Skandaril jooksis mõistus kokku. Niisugune asi ei saanud olla võimalik.

„Ma ei saa aru,“ krääksatas Mitchell. See oli asi, mida ta tavaliselt ei tunnistanud.

Metsiku üksarviku surematu veri keerles ja kobrutas volavas

VERINE PIKNIK

vees. Sellega olid kaetud siledad kivid ja pilliroog ta lähedal, kärbsed aga sumisesid juba ümber suure haava ükssarviku rinnas. Skandar mõtles, et jõgi kandis ilmselt korjuse allavoolu ning see jäi lõpuks siia jõekääru pidama.

„Kas see on päris kindlasti surnud?” sosistas Flo.

Mitchell tõstis käed vaheliti. „No mina küll kontrollima ei lähe.”

Skandar ja Bobby hüppasid madalalt pervelt alla ja sumasid vette. Roisuhais oli nii lämmatav, et Skandarile tulid pisarad silma. Paharet kiuksus murelikult Skandari pea kohal nagu äsja koorunud varss. Skandar püüdis läbi sideme talle rahustust saata, ehkki ta enda kehas oli viimane kui üks närv pingul kui pillikeel ja ta oli valmis kaldast üles sööstma metsiku ükssarviku vähimagi liigutuse peale. Bobby suu oli otsustavalt kriipsuks tõmbunud, kui ta tumeraudja ükssarviku läbipaistva sarve juurde kükitas.

Bobby vangutas pead. Skandar kummardus ta kõrvale, püksid verisest veest läbi imbunud. Ükssarviku punastest klaasistunud silmadest oli näha ühe külje oma. Skandar sirutas käe ja sulges kortsulise silmalau õrnalt. Midagi selle olendi tihedate, nii ta enda ükssarviku omadega sarnanevate ripsmete juures tekitas Skandaris talumatut kurbust. Paharet mägises kaldal heakskiitvalt.

„Minu meelest on see nooreke,” pomises Bobby. „See pole nii jälk kui mõned Kõnnumaal nähtud metsikud ükssarvikud.”

„Skandar!” kõlas Mitchelli hääl üle jõevee tasase vulina. „Me peame su siit kohe minema viima! Vaimuvalitseja? Metsik ükssarvik? Sind ei tohi keegi selle lähedal näha.”

Skandar pilgutaskaldal seisvaid Mitchelli ja Punast vaadates silmi. „Vaimuvalitsejad ei suuda metsikuid ükssarvikuid tappa.”

„Metsikuid ükssarvikuid ei suuda mitte miski tappa. Nad peaksid olema nii surematud kui ka võitmatud. Ja ometi ennäe.” Mitchell tõmbas ärritunult käega läbi leegitsevate juuste.

SKANDAR JA KUMMITUSRATSUR

„Tule, Skar. Hakkame minema.“ Flo vinnas end juba Tera hõbedasele turjale. „Ma tean mõnda inimest, kes su meelsasti selles asjas süüdlaseks teeksid.“

Skandari vaimusilmast vilksatas läbi Dorian Manningi nägu. Eelmise aasta lõpus oli Hõberingi juht olnud täielikult selle vastu, et vaimuvalitseja tohib jälle Kotkapessa tulla.

Turvaliselt Pahareti turjal, vaatas Skandar veel viimast korda metsiku üksisarviku korjust all jões ning hirm ronis tasapisi mööda ta selgroogu üles. Metsikud ükssarvikud ei surnud. Neile oli ette nähtud igavene elu, nad oleksid pidanud olema hävimatud. Kui neid oli aga võimalik tappa, kui oli mingi moodus... Milline tume jõud oli võtnud elu surematult, kes oleks pidanud elama ja surema igavesest ajast igavesti?

Em? Skandar püüdis kõige ilmselgemat vastust peast tõrjuda. Mõte, et ema on juba nii palju jõudu kogunud, et sellest piisab surematu olendi tapmiseks, tekitas õudust. Skandar tahtis uskuda, et see siin pole ema kätetöö, et sellise võimatu tapatöö kordasaatmine vajab kedagi *palju* tugevamat, *palju* kurjemat.

Kuid Skandar ei teadnud kedagi Põimijast hullemat.